

sker som følge af et vilkår om erstatningsskov, jf. stk. 2, hvorefter ministeren bl.a. kan fastsætte regler om sikkerhedsstillelse. I alle andre tilfælde vil man ikke gennemtvinge tilplantningen, hvis ejeren fortryder beslutningen om fredskovspligt inden det tidspunkt, hvor afgørelsen bortfalder, hvis den ikke er udnyttet, jf. § 42. Det er således først, når denne periode er udløbet og vilkårene for pålæggelsen af fredskovspligt er opfyldt, at fredskovspligten i praksis vil blive håndhævet. Ved dispensation eller ophævelse af fredskovspligt til råstofgravning er der også kun behov for at stille vilkår om sikkerhed for tilplantning af erstatningsskoven efter skovloven. Sikkerhed for evt. gentilplantning af gravearealet er således et vilkår, der stilles i selve afgørelsen om gravningen, som træffes af amtet efter råstofloven.

Ad nr. 2)

Bestemmelsen er ny, men erstatter muligheden i den gældende lov for at stille vilkår om tidsbegrænsning for afgørelser om ophævelse af fredskovspligten. Efter forslaget kan der i stedet stilles vilkår om, at fredskovspligten genindtræder, og at arealet skal reableres i overensstemmelse med skovlovens formål, hvis den brug, der er givet tilladelse til med ophævelsen, på et tidspunkt ophører. Dette kan især blive aktuelt i forbindelse med tilladelser til meget langvarige aktiviteter, fx større erhvervsmæssige råstofindvindinger, hvor alene varigheden af aktiviteten gør det mest nærliggende at ophæve fredskovspligten, men hvor det byggeri eller anlæg, der gives tilladelse til, ligger som en integreret del af skoven. I tilfælde, hvor tidshorisonten er kortere, og fredskovspligten på længere sigt ønskes bevaret, synes det mest hensigtsmæssigt at træffe afgørelsen efter § 38, jf. § 11, om dispensation fra fredskovspligten.

Ad nr. 3)

Bestemmelsen er et led i lovens ordning for så vidt angår miljøministerens kompetence til at indgå aftaler med ejere om driften af særligt værdifuld skov, jf. § 18 og §§ 25 og 26. Udbetaling af tilskud skal således kunne gøres betinget af, at der indgås en aftale, som begrænser ejerens råden eller pålægger ham bestemte driftsformer. For at det endelige mål med sådanne aftaler, som i mange tilfælde kun har værdi, fordi de har en varig (evig) karakter, kan opnås, skal aftalerne desuden kunne tinglyses på ejendommen, jf. bemærkningerne til § 40, stk. 3.

Ad nr. 4)

Vilkåret om tidsbegrænsning anvendes i tilfælde, hvor der er tale om tidsbegrænset aktivitet, som ophø-

rer inden for en overskuelig årrække, det vil i praksis sige 10 år. Tidsbegrænsning har efter den gældende praksis også været brugt til at »følge en udvikling« i en aktivitet, hvor der kunne være en formodning om, at den på et tidspunkt ville ophøre. Efter udløbet af tidsfristen er der imidlertid typisk givet en ny tidsbegrænset tilladelse. Hvis en tidsbegrænset tilladelse forlænges flere gange, opstår der en forventning om, at aktiviteten kan fortsættes, og der er så i realiteten opstået en permanent tilladelse, men uden at vilkårene for tilladelsen er overvejet i relation til en permanent tilladelse.

Det forudsættes derfor ved den fremtidige administration af bestemmelsen, at vilkår om tidsbegrænsning som overvejende hovedregel ikke skal kunne forlænges. Ønskes aktiviteten fortsat efter den første tidsbegrænsede periode, skal det overvejes, om der kan gives en permanent tilladelse. Kan tilladelsen gives, skal der tages stilling til vilkår om erstatningsskov, og der kan også i øvrigt fastsættes ændrede vilkår som følge af, at tilladelsen bliver permanent.

I forbindelse med dispensationer fra forbuddet mod byggeri mv. bør det overvejes at stille vilkår om tilplantning med træer på arealet, hvis brugen af en til ladet aktivitet ophører.

Ad nr. 5)

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 14, stk. 1, som bestemmer, at miljøministeren fastsætter vilkår om erstatningsskov i forbindelse med afgørelser om dispensation til byggeri, anlæg mv. eller ophævelse af fredskovspligten. Bestemmelsen gælder som hidtil ikke, hvis fredskovspligten ophæves på kommunale arealer, der tages i brug i henhold til en kommuneplan, jf. forslagets § 6, stk. 2 (gældende lovs § 9, stk. 2). Efter den gældende lov er der vedtaget en bekendtgørelse, som bl.a. fastsætter bestemmelser for, i hvilke tilfælde kravet om erstatningsskov kan fraviges. Da ministeren således ikke i alle tilfælde fastsætter vilkår om erstatningsskov, er »fastsætter« i forslaget ændret til »kan fastsætte«. Der er ikke hermed lagt op til en svækkelse af kravet om, at der skal udlægges erstatningsskov, når fredskovspligten ophæves eller der dispenseres fra fredskovspligten til byggeri mv., jf. bemærkningerne til stk. 2 nedenfor om fastsættelse af regler om erstatningsskov.

Ad stk. 2

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 14, stk. 2 – 5, som giver miljøministeren beføjelse til at bestemme erstatningsskovens størrelse, at der skal stilles sikkerhed, og at forpligtelsen til erstatningsskov kan opfyldes ved at betale for skovetablering et andet